Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba w składzie powiększonym)

z dnia 11 grudnia 2024 r.*

Prawo instytucjonalne – Porozumienie zawarte między Radą a organizacjami związkowymi lub zawodowymi w celu wykonania art. 10c regulaminu pracowniczego – Postępowanie weryfikacyjne dotyczące kryteriów uznania i reprezentatywności organizacji związkowych lub zawodowych – Pismo informujące o wynikach postępowania weryfikacyjnego – Obowiązek uzasadnienia – Zasada dobrej administracji – Zasada wykonywania w dobrej wierze – Wolność wykonywania działalności związkowej

W sprawie T-179/23

Section Conseil de la Fédération de la fonction publique européenne (sekcja Rady Europejskiej Federacji Służby Publicznej) (FFPE sekcja Rady), z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez A. Champetiera i S. Rodriguesa, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Bauera i I. Demoulin, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (dziewiąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: S. Papasavvas, prezes, L. Truchot (sprawozdawca), H. Kanninen, M. Sampol Pucurull i T. Tóth, sędziowie,

sekretarz: L. Ramette, administrator,

uwzględniając postanowienie z dnia 9 czerwca 2023 r., FFPE sekcja Rady/Rada (T-179/23 R, niepublikowane, EU:T:2023:328),

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 lipca 2024 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

1 W swojej skardze skarżąca, tj. section Conseil de la Fédération de la fonction publique européenne (sekcja Rady europejskiej federacji służby publicznej) (FFPE sekcja Rady), wnosi, po pierwsze – na podstawie art. 263 TFUE – o stwierdzenie nieważności pisma Rady Unii Europejskiej z dnia 3 kwietnia 2023 r. w sprawie wyników drugiego postępowania weryfikacyjnego w odniesieniu do skarżącej (zwanego dalej „zaskarżoną decyzją"), w zakresie, w jakim na jego podstawie zawieszono prawa przyznane jej jako reprezentatywnej organizacji związkowej lub zawodowej (zwanej dalej „OZZ"), oraz po drugie – na podstawie art. 268 TFUE – o zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej miała z tego tytułu doznać.

I. Okoliczności powstania sporu

2 Zgodnie z art. 10c Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") „[k]ażda instytucja może zawierać umowy dotyczące jej pracowników z przedstawicielami [OZZ]. Umowy te nie mogą pociągać za sobą zmiany regulaminu pracowniczego lub wszelkiego rodzaju zobowiązań budżetowych, nie mogą również wpływać na funkcjonowanie danej instytucji. Przedstawiciele [OZZ] będący sygnatariuszami działają w każdej z instytucji w poszanowaniu uprawnień statutowych komitetu pracowniczego".

3 W celu wykonania tego przepisu Rada oraz kilka OZZ Sekretariatu Generalnego Rady (SGR), w tym skarżąca, w dniu 28 marca 2006 r. podpisały w Brukseli (Belgia) – w celu określenia kryteriów uznania i reprezentatywności OZZ Rady – dokument zatytułowany „Porozumienie między Radą Unii Europejskiej a organizacjami związkowymi lub zawodowymi personelu Sekretariatu Generalnego Rady" (zwany dalej „porozumieniem").

4 Artykuł 2 porozumienia, dotyczący uznania OZZ, przewiduje zasadę oficjalnego uznania OZZ personelu SGR. Konkretnie art. 2 ust. 2 lit. f) porozumienia uściśla, że uznane zostają OZZ, które przedstawią dowód na okoliczność, że w ramach SGR zrzeszają co najmniej 60 członków uprawnionych do głosowania i kandydowania w wyborach do komitetu pracowniczego, którzy nie zalegają z uiszczaniem składek na rzecz swoich OZZ (warunek zwany dalej „progiem uznania").

5 Zgodnie z art. 13 porozumienia uznane OZZ są uprawnione do korzystania z zasobów SGR w zakresie tłumaczenia, powielania, rozpowszechniania i komunikacji, w tym posiadania „strony startowej" na stronie intranetowej SGR, do odbywania spotkań w lokalach SGR poza godzinami pracy, do posiadania standardowego biura współdzielonego z innymi uznanymi OZZ oraz do przyznawania swoim członkom – w celu umożliwienia im udziału w zgromadzeniach lub kongresach związkowych poza SGR – urlopu okolicznościowego w wymiarze nieprzekraczającym czterech dni w roku oraz specjalnych urlopów szkoleniowych na szkolenia związkowe, na takich samych zasadach jak w przypadku kształcenia zawodowego.

6 Artykuł 4 ust. 1 porozumienia, dotyczący reprezentatywności OZZ, stanowi, że Rada uznaje za reprezentatywne w ramach SGR uznane OZZ, pod warunkiem że w ramach tej instytucji mają one co najmniej 300 członków uprawnionych do głosowania i kandydowania w wyborach do komitetu pracowniczego, którzy nie zalegają z uiszczaniem składek na rzecz swoich OZZ, w tym byłych urzędników lub innych pracowników SGR uprawnionych do emerytury wspólnotowej i członków OZZ, do maksymalnej liczby 50 członków (warunek zwany dalej „progiem reprezentatywności").

7 Zgodnie z załączonym do porozumienia dokumentem, zatytułowanym „Zasady dotyczące udostępniania zasobów reprezentatywnym OZZ w rozumieniu art. 4 porozumienia” (zwanym dalej „załącznikiem”), reprezentatywne OZZ SGR korzystają z tymczasowego udostępnienia personelu, wsparcia sekretariatu, wyposażonych biur i telefonów komórkowych dla każdego pracownika oddelegowanego w pełnym wymiarze godzin oraz ze zbiorowego dostępu do wielofunkcyjnej przestrzeni o powierzchni 27 m^2.

8 Ponadto art. 5 ust. 1 porozumienia, dotyczący weryfikacji niektórych kryteriów uznania i reprezentatywności OZZ, przewiduje, że liczba członków OZZ będących sygnatariuszami porozumienia (zwanych dalej „OZZ będącymi współsygnatariuszami”) jest podawana do wiadomości w drodze oświadczenia przewodniczącego każdej z tych OZZ, złożonego pod przysięgą niezależnemu podmiotowi wybranemu na podstawie wspólnego porozumienia, w którym to oświadczeniu wskazuje się jednocześnie, ilu spośród ich członków jest urzędnikami lub innymi pracownikami SGR, oraz liczbę osób będących byłymi urzędnikami lub innymi pracownikami SGR uprawnionymi do emerytury wspólnotowej.

9 Przepis ten uściśla również, że niezależny podmiot, o którym mowa w pkt 8 powyżej, musi zweryfikować w szczególności, czy OZZ będące współsygnatariuszami osiągnęły progi uznania i reprezentatywności oraz określić relatywne znaczenie każdej reprezentatywnej OZZ (zwane dalej „postępowaniem weryfikacyjnym”). Po zakończeniu tego postępowania weryfikacyjnego wspomniany podmiot musi powiadomić o wynikach swoich ustaleń zainteresowane OZZ oraz organ powołujący, nie może ujawniać jednak żadnej z informacji uzyskanych w ramach tego postępowania.

10 Wreszcie art. 5 ust. 3 akapit pierwszy porozumienia stanowi, że złożenie pod przysięgą oświadczenia, o którym mowa w pkt 8 powyżej, i przeprowadzenie postępowania weryfikacyjnego odbywa się co trzy lata oraz za każdym razem, gdy kolejna OZZ składa wniosek o przystąpienie do porozumienia.

11 Pismem z dnia 29 marca 2022 r. Dyrekcja Generalna ds. Rozwoju Organizacyjnego i Usług SGR poinformowała OZZ będące współsygnatariuszami o prowadzeniu postępowania weryfikacyjnego na podstawie art. 5 porozumienia.

12 W dniach 3 i 17 maja 2022 r. SGR odbył z OZZ będącymi współsygnatariuszami spotkania, podczas których przedstawił im projekt listu intencyjnego, który miał zostać skierowany do wspomnianego w art. 5 porozumienia niezależnego podmiotu (zwanego dalej „pierwszym listem intencyjnym”). Podczas tych spotkań przedstawiciele trzech OZZ będących współsygnatariuszami wyrazili życzenie, aby data odniesienia, która miała zostać uwzględniona przez wspomniany podmiot przy sporządzaniu wykazów ich członków (zwana dalej „pierwszą datą odniesienia”), została ustalona na dzień 31 lipca 2022 r.

13 W dniu 17 czerwca 2022 r. SGR zawiadomił OZZ będące współsygnatariuszami, że komornik sądowy z siedzibą w Brukseli (zwany dalej „komornikiem sądowym”) wyraził zgodę na przeprowadzenie postępowania weryfikacyjnego oraz że pierwsza data odniesienia została ustalona na dzień 31 maja 2022 r.

14 We wrześniu 2022 r. komornik sądowy, w ramach postępowania weryfikacyjnego, o którym mowa w pkt 13 powyżej (zwanego dalej „pierwszym postępowaniem weryfikacyjnym”), zbadał informacje przedstawione przez OZZ będące współsygnatariuszami w celu dokonania oceny, czy osiągnęły one progi uznania i reprezentatywności.

15 W dniu 20 października 2022 r. komornik sądowy sporządził protokół (zwany dalej „pierwszym protokołem”), z którego wynikało, że na dzień 31 maja 2022 r. skarżąca nie osiągnęła progu uznania, a w konsekwencji – progu reprezentatywności.

16 W piśmie z dnia 24 listopada 2022 r. (zwanym dalej „pismem z dnia 24 listopada 2022 r.”) sekretarz generalna Rady stwierdziła, że skarżąca nie spełnia kryteriów przewidzianych w art. 2 ust. 2 lit. f) oraz w art. 4 ust. 1 porozumienia, i wezwała ją do zastosowania się do wspomnianych kryteriów w terminie trzech miesięcy, zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy porozumienia.

17 W dniu 30 listopada 2022 r. SGR opublikował w swoim intranecie komunikat informujący o tym, że skarżąca – w przeciwieństwie do dwóch pozostałych OZZ będących współsygnatariuszami – nie osiągnęła przewidzianych w porozumieniu progów uznania i reprezentatywności oraz że przysługuje jej termin trzech miesięcy na zaradzenie tej sytuacji.

18 W dniu 16 stycznia 2023 r. SGR skierował do skarżącej kolejny projekt listu intencyjnego adresowanego do komornika sądowego w celu przeprowadzenia kolejnej weryfikacji jej sytuacji w świetle progów uznania i reprezentatywności (zwanej dalej „drugim postępowaniem weryfikacyjnym”).

19 W dniu 19 stycznia 2023 r. SGR i skarżąca uczestniczyli w spotkaniu, w trakcie którego skarżąca zawnioskowała, aby w ramach drugiego postępowania weryfikacyjnego komornik sądowy sporządził wykaz jej członków na podstawie daty odniesienia (zwanej dalej „drugą datą odniesienia”) przypadającej po dniu 17 kwietnia 2023 r., natomiast SGR wskazał, że zgodnie z jego interpretacją porozumienia ta druga data odniesienia powinna zostać ustalona na dzień 28 lutego 2023 r., dlatego że odpowiada końcowi trzymiesięcznego okresu wyznaczonego w piśmie z dnia 24 listopada 2022 r.

20 W marcu 2023 r. komornik sądowy zbadał w ramach drugiego postępowania weryfikacyjnego informacje przekazane przez skarżącą.

21 W dniu 28 marca 2023 r. komornik sądowy przekazał skarżącej drugi protokół z dnia 27 marca 2023 r. (zwany dalej „drugim protokołem”), z którego wynikało, że w świetle oficjalnych wykazów urzędników i innych pracowników oraz byłych urzędników i innych pracowników – sporządzonych, odpowiednio, w dniu 28 lutego i w dniu 1 marca 2023 r. – skarżąca spełniała przewidziane w porozumieniu warunki uznania, w tym kryterium określone w art. 2 ust. 2 lit. f) porozumienia, lecz nie osiągnęła przewidzianego w art. 4 ust. 1 wspomnianego porozumienia progu reprezentatywności.

22 Na mocy zaskarżonej decyzji SGR poinformował skarżącą o zawieszeniu praw wywodzonych przez nią – jako reprezentatywną OZZ – z art. 14 porozumienia. Ponadto SGR poinformował skarżącą, że nadal będzie mogła korzystać – jako uznana OZZ – z zasobów przewidzianych w art. 13 porozumienia.

II. Żądania stron

23 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– zobowiązanie Rady do zapłaty symbolicznego 1 EUR tytułem naprawienia krzywdy, jakiej miała doznać skarżąca;

– obciążenie Rady kosztami postępowania.

24 Rada wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

III. Co do prawa

A. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności

25 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności skarżąca podnosi zasadniczo trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 5 porozumienia i nieprawidłowości w trakcie pierwszego postępowania weryfikacyjnego, drugi – naruszenia wynikającego ze wspomnianego porozumienia ducha lojalnej współpracy, zasady dobrej administracji, zasady proporcjonalności oraz zasady wykonywania umów w dobrej wierze, zaś trzeci – naruszenia prawa podstawowego do wolności wykonywania działalności związkowej.

26 Ponadto, w odpowiedzi na środek organizacji postępowania, skarżąca podniosła zasadniczo zarzut czwarty, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

27 Ponieważ zgodnie z utrwalonym orzecznictwem brak uzasadnienia lub jego niewystarczający charakter stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE i bezwzględną przeszkodę procesową, którą sąd Unii Europejskiej powinien w razie potrzeby uwzględnić z urzędu (zob. wyrok z dnia 12 lipca 2023 r., Eurecna/Komisja, T-377/21, EU:T:2023:398, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo), Sąd uważa za właściwe – zważywszy na szczególne okoliczności rozpatrywanej sprawy – orzec w przedmiocie zarzutu czwartego przed zbadaniem, w następnej kolejności, podniesionych przez skarżącą trzech pozostałych zarzutów.

1. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

28 Skarżąca utrzymuje zasadniczo, że ponieważ ważność zaskarżonej decyzji jest uwarunkowana brakiem osiągnięcia progu reprezentatywności, drugi protokół powinien był w sposób jasny wskazywać przyjętą przez komornika dokładną liczbę członków, na podstawie której stwierdził on, że skarżąca nie osiągnęła tego progu. Tymczasem skarżąca nie mogła poznać ani powodów, dla których nie osiągnęła tego progu, ani w konsekwencji podstawowego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w sposób, który umożliwiłby jej obronę jej praw, co stanowi naruszenie obowiązku uzasadnienia aktów instytucji Unii.

29 Rada kwestionuje twierdzenia skarżącej.

30 W tym względzie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, uzasadnienie aktów instytucji Unii, jakiego wymagają art. 296 TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi – dokonać jej kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do całokształtu konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru przywołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnienia mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi wyżej wymienionych przepisów, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego odnośną dziedzinę (zob. podobnie wyrok z dnia 31 maja 2018 r., Groningen Seaports i in./Komisja, T-160/16, niepublikowany, EU:T:2018:317, pkt 78).

31 Ponadto brak uzasadnienia można stwierdzić nawet wtedy, gdy dana decyzja zawiera określone elementy uzasadnienia. Tym samym wewnętrznie sprzeczne lub niezrozumiałe uzasadnienie jest równoznaczne z brakiem uzasadnienia. To samo dotyczy sytuacji, w której elementy uzasadnienia zawarte w danej decyzji są na tyle niepełne, że w żaden sposób nie pozwalają jej adresatowi, w kontekście jej wydania, na zrozumienie toku rozumowania autora decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 11 czerwca 2020 r., Komisja/Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 W rozpatrywanej sprawie, po pierwsze, w zaskarżonej decyzji wskazano, że wyznaczony do przeprowadzenia drugiego postępowania weryfikacyjnego komornik sądowy przekazał protokół w dniu 28 marca 2023 r. oraz że zgodnie z tym protokołem skarżąca spełniała przesłanki uznania jej za uznaną OZZ, lecz nie za reprezentatywną OZZ.

33 Po drugie, z informacji zawartych w drugim protokole, do którego wyraźnie odwołuje się zaskarżona decyzja, wynika, że – w szczególności w świetle sporządzonego w dniu 28 lutego 2023 r. oficjalnego wykazu urzędników i innych pracowników SGR oraz sporządzonego w dniu 1 marca 2023 r. innego oficjalnego wykazu byłych urzędników i innych pracowników SGR – skarżąca z jednej strony osiągnęła przewidziany w art. 2 ust. 2 lit. f) porozumienia próg uznania, wynoszący co najmniej 60 członków, a z drugiej strony nie osiągnęła ona przewidzianego w art. 4 ust. 1 porozumienia progu reprezentatywności, wynoszącego co najmniej 300 członków uprawnionych do głosowania i kandydowania w wyborach do komitetu pracowniczego, którzy nie zalegają z uiszczaniem składek, przy czym stwierdzona różnica nie była mniejsza niż 20 członków.

34 Należy zatem stwierdzić, że zaskarżona decyzja, wydana na podstawie podpisanego przez skarżącą porozumienia, została wydana po skierowaniu do skarżącej przez komornika sądowego w dniu 28 marca 2023 r. drugiego protokołu, w znanym jej kontekście.

35 Ponadto w zaskarżonej decyzji, poprzez odwołanie się w szczególności do porozumienia i do drugiego protokołu, przedstawiono zarówno okoliczności prawne, jak i faktyczne o istotnym znaczeniu w systematyce tej decyzji, które umożliwiły zarówno skarżącej, jak i Sądowi dokonanie oceny jej zgodności z prawem.

36 Prawdą jest, że ani w zaskarżonej decyzji, ani w drugim protokole – zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit drugi porozumienia – nie wskazano przyjętej przez komornika sądowego dokładnej liczby członków, na podstawie której stwierdził on, że skarżąca nie osiągnęła progu reprezentatywności.

37 Z łącznej lektury zaskarżonej decyzji i drugiego protokołu wynika jednak, że uwzględniona przez komornika sądowego liczba członków skarżącej z jednej strony była równa progowi uznania lub go przekraczała, zaś z drugiej strony była niższa od progu reprezentatywności, przy czym stwierdzona różnica nie była mniejsza niż 20 członków, tj. liczba członków wynosiła między 60 a 280.

38 Tym samym uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie jest ani wewnętrznie sprzeczne, ani niezrozumiałe i w sposób jasny i jednoznaczny przedstawia tok rozumowania jej autora.

39 W konsekwencji zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia należy oddalić jako bezzasadny.

2. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 5 porozumienia i nieprawidłowości w trakcie pierwszego postępowania weryfikacyjnego

40 Zarzut pierwszy składa się zasadniczo z dwóch części, z których pierwsza dotyczy naruszenia w trakcie pierwszego postępowania weryfikacyjnego art. 5 porozumienia, zaś druga – nieprawidłowości mających wpływ na pierwszy protokół.

41 Rada kwestionuje twierdzenia skarżącej.

42 Na wstępie należy stwierdzić, że w drodze argumentacji przedstawionej na poparcie tego zarzutu skarżąca incydentalnie kwestionuje prawidłowość pierwszego postępowania weryfikacyjnego, w wyniku którego Rada sporządziła pismo z dnia 24 listopada 2022 r., a także zasadność tego pisma.

43 W tym względzie należy przypomnieć, że choć zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jakkolwiek akty o charakterze czysto przygotowawczym nie są same w sobie zaskarżalne w drodze skargi o stwierdzenie nieważności, to jednak ich ewentualne wady mogą zostać podniesione na poparcie skargi przeciwko ostatecznemu aktowi, do którego stanowią stadium przygotowawcze (zob. wyrok z dnia 22 kwietnia 2021 r., thyssenkrupp Electrical Steel i thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisja, C-572/18 P, EU:C:2021:317, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 W rozpatrywanej sprawie należy stwierdzić, że pismo z dnia 24 listopada 2022 r. jest wynikiem zastosowania art. 6 ust. 1 akapit drugi porozumienia, zgodnie z którym każda OZZ, która była reprezentatywna, lecz nie osiąga już progu reprezentatywności, jest wzywana przez sekretarza generalnego Rady do spełnienia kryterium przewidzianego w art. 4 ust. 1 rzeczonego porozumienia w nieprzekraczalnym terminie trzech miesięcy, pod rygorem zawieszenia praw przysługujących jej jako reprezentatywnej OZZ.

45 Pismo z dnia 24 listopada 2022 r., w którym nie przedstawiono ostatecznego stanowiska Rady w kwestii, czy skarżąca nadal powinna być uznawana za reprezentatywną na podstawie porozumienia, odpowiadało zatem – zgodnie z art. 6 porozumienia – wstępnej fazie postępowania, w wyniku którego wydano zaskarżoną decyzję przedstawiającą owo ostateczne stanowisko.

46 W konsekwencji, ponieważ pismo z dnia 24 listopada 2022 r. jest aktem o charakterze czysto przygotowawczym, skarżąca ma prawo – zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 43 powyżej – incydentalnie kwestionować pierwsze postępowanie weryfikacyjne, w wyniku którego sporządzono wspomniane pismo, a także zasadność tegoż pisma.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu, dotyczącej naruszenia art. 5 porozumienia w trakcie pierwszego postępowania weryfikacyjnego

47 Na poparcie tej części zarzutu skarżąca podnosi dwa zarzuty szczegółowe, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 5 ust. 1 porozumienia, zaś drugi – naruszenia art. 5 ust. 3 porozumienia.

1) W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego naruszenia art. 5 ust. 1 porozumienia

48 Skarżąca podnosi, po pierwsze, że wybór niezależnego podmiotu do celów przeprowadzenia pierwszego postępowania weryfikacyjnego został narzucony OZZ przez Radę, a po drugie, że OZZ nie zatwierdziły treści pierwszego listu intencyjnego.

49 W tym względzie należy przypomnieć, po pierwsze, że art. 5 ust. 1 akapit pierwszy porozumienia, dotyczący weryfikacji niektórych kryteriów uznania i reprezentatywności OZZ, przewiduje, że liczba członków OZZ jest podawana do wiadomości w drodze oświadczenia przewodniczącego każdej z nich, złożonego pod przysięgą niezależnemu podmiotowi wybranemu na podstawie wspólnego porozumienia.

50 W rozpatrywanej sprawie z pisma, o którym mowa w pkt 11 powyżej, wynika, że w dniu 29 marca 2022 r. SGR zwrócił się do OZZ będących współsygnatariuszami o wyznaczenie niezależnego podmiotu w drodze wspólnego porozumienia i w związku z tym zaproponował im powierzenie przeprowadzenia pierwszego postępowania weryfikacyjnego temu samemu komornikowi sądowemu, do którego zwracano się w latach 2010 i 2014.

51 Ponadto z protokołu spotkania Rady z OZZ będącymi współsygnatariuszami, które odbyło się w dniu 3 maja 2022 r., zawartego w wiadomości elektronicznej wysłanej w tym samym dniu przez radcę prawnego właściwego w tej sprawie wydziału Dyrekcji Generalnej ds. Rozwoju Organizacyjnego i Usług do jego kierownika wydziału, wynika, że wszystkie OZZ będące współsygnatariuszami wyraziły zgodę na propozycję SGR co do powierzenia przeprowadzenia pierwszego postępowania weryfikacyjnego temu samemu komornikowi sądowemu, któremu zlecono przeprowadzenie uprzedniego postępowania weryfikacyjnego.

52 Wreszcie z akt sprawy nie wynika, by OZZ będące współsygnatariuszami złożyły do SGR skargi dotyczące wyznaczenia komornika sądowego, które to skargi mogłyby wzbudzić wątpliwości co do wartości dowodowej informacji zawartych w protokole spotkania z dnia 3 maja 2022 r., o którym mowa w pkt 51 powyżej.

53 Należy zatem oddalić jako pozbawione podstaw faktycznych twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym Rada miała dokonać samodzielnie, a nie w drodze wspólnego porozumienia ze wspomnianymi OZZ, wyboru niezależnego podmiotu odpowiedzialnego za przeprowadzenie pierwszego postępowania weryfikacyjnego.

54 Po drugie, należy zauważyć, że ani art. 5 ust. 1 porozumienia, ani żadne inne postanowienie tego porozumienia nie przewidują obowiązku skierowania przez Radę listu intencyjnego do niezależnego podmiotu odpowiedzialnego za przeprowadzenie postępowania weryfikacyjnego, wobec czego żadne postanowienie tego porozumienia nie nałożyło na Radę obowiązku uzyskania zgody OZZ będących współsygnatariuszami na treść pierwszego listu intencyjnego.

55 W konsekwencji pierwszy zarzut szczegółowy jest bezzasadny i należy go oddalić.

2) W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego naruszenia art. 5 ust. 3 porozumienia

56 Skarżąca podnosi zasadniczo, że zaskarżona decyzja została wydana z opóźnieniem w stosunku do trzyletniego harmonogramu weryfikacji progów uznania i reprezentatywności.

57 W tym względzie z art. 5 ust. 3 porozumienia dotyczącego weryfikacji niektórych kryteriów uznania i reprezentatywności OZZ wynika, że – z zastrzeżeniem nadzwyczajnych postępowań weryfikacyjnych odnoszących się do kryteriów uznania, które mogą zostać przeprowadzone na wniosek każdej uznanej OZZ – postępowania weryfikacyjne dotyczące OZZ będących współsygnatariuszami powinny być przeprowadzane co trzy lata. Ponadto art. 16 ust. 5 wspomnianego porozumienia, dotyczący postanowień przejściowych i końcowych, stanowił, że przewidziana w art. 5 tego samego porozumienia pierwsza weryfikacja kryteriów uznania i reprezentatywności miała nastąpić w ciągu sześciu miesięcy od jego podpisania, tj. najpóźniej w dniu 28 września 2006 r.

58 W rozpatrywanym przypadku z akt sprawy wynika nie tylko, że postępowania weryfikacyjne przeprowadzone od momentu podpisania porozumienia zostały zakończone w dniach 15 maja 2007 r., 24 czerwca 2010 r. i 14 stycznia 2014 r., a zatem że były spóźnione w stosunku do trzyletniego harmonogramu wynikającego z postanowień, o których mowa w pkt 57 powyżej, ale także że nie przeprowadzono żadnego postępowania weryfikacyjnego w okresie między postępowaniem z dnia 14 stycznia 2014 r. a pierwszym postępowaniem weryfikacyjnym.

59 Z przedstawionych przez Radę wyjaśnień wynika ponadto, że pierwsze postępowanie weryfikacyjne zostało opóźnione przez prowadzone w 2017 r. i w 2018 r. negocjacje w sprawie zmiany porozumienia, które miały na celu w szczególności uproszczenie zasad dotyczących pomiaru reprezentatywności OZZ będących współsygnatariuszami, a następnie przez pandemię COVID-19.

60 Chociaż skarżąca nie kwestionuje treści tych wyjaśnień, to uważa ona jednak, że nie uzasadniają one braku dokonania jakiejkolwiek weryfikacji między zakończeniem negocjacji w sprawie zmiany porozumienia a początkiem pandemii COVID-19.

61 Jakkolwiek prawdą jest, że porozumienie nie przewiduje żadnego odstępstwa od wynikającego z jego art. 5 ust. 3 i art. 16 ust. 5 trzyletniego harmonogramu, to należy jednak zauważyć przede wszystkim, że celem tego harmonogramu jest zapewnienie weryfikacji – w regularnych odstępach czasu, takich jak przewidziane w porozumieniu – warunków uznania i reprezentatywności OZZ Rady w celu zapewnienia istnienia ustrukturyzowanych stosunków między wspomnianymi OZZ a tą instytucją, przy czym upływ wynikającego z tego harmonogramu terminu nie pociąga za sobą w sposób automatyczny utraty praw przysługujących uznanym i reprezentatywnym OZZ.

62 Ponadto należy stwierdzić, że sygnatariusze porozumienia nie przewidzieli postanowienia mogącego zapobiegać nieprzestrzeganiu wynikającego z art. 5 ust. 3 i art. 16 ust. 5 porozumienia trzyletniego harmonogramu oraz karać jego nieprzestrzeganie. Tak więc poprzez przyjęcie wspomnianego harmonogramu dla przeprowadzania postępowań weryfikacyjnych za zgodą OZZ będących współsygnatariuszami Rada nie zamierzała narzucać tego harmonogramu pod rygorem nieważności rzeczonych postępowań ani nadawać wspomnianym postanowieniom charakteru bezwzględnie obowiązującego, lecz chciała wyznaczyć cel w postaci weryfikowania, w regularnych odstępach czasu, warunków uznania i reprezentatywności OZZ Rady.

63 W związku z tym nieprzestrzegania przewidzianego w porozumieniu harmonogramu nie można uznać za naruszenie istotnego wymogu formalnego, lecz należy je postrzegać jako nieprawidłowość proceduralną.

64 Tymczasem należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uchybienie proceduralne prowadzi do stwierdzenia nieważności decyzji wydanej po zakończeniu danego postępowania administracyjnego tylko wówczas, gdy w braku tego naruszenia postępowanie mogłoby doprowadzić do odmiennego rezultatu. W tym kontekście nie można zobowiązać strony skarżącej, która powołuje się na uchybienie proceduralne, do wykazania, że rozpatrywana decyzja instytucji Unii miałby inną treść, lecz powinna ona być zobowiązana jedynie do wykazania, że taka ewentualność nie jest całkowicie wykluczona, przy czym oceny tej kwestii należy ponadto dokonać na podstawie szczególnych okoliczności faktycznych i prawnych każdej sprawy (zob. wyrok z dnia 6 października 2021 r., AV i AW/Parlament, T-43/20, niepublikowany, EU:T:2021:666, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

65 Należy stwierdzić, że w rozpatrywanej sprawie skarżąca nie uprawdopodabnia, że posiadała liczbę członków wystarczającą, aby zostać uznaną za reprezentatywną w datach, w których – gdyby przestrzegano trzyletniego harmonogramu przewidzianego w porozumieniu – należało przeprowadzić pomiary reprezentatywności. W konsekwencji skarżąca nie wykazuje, że nie było całkowicie wykluczone, iż w braku nieprawidłowości, na którą się powołuje, zaskarżona decyzja mogła mieć inną treść.

66 Ponadto, jak argumentuje Rada, brak postępowania weryfikacyjnego nie wpłynął negatywnie na sytuację skarżącej, która mogła w sposób nieprzerwany korzystać z zasobów udostępnianych reprezentatywnym OZZ w okresie dziewięciu lat między postępowaniem weryfikacyjnym z dnia 14 stycznia 2014 r. a postępowaniami, które leżą u podstaw rozpatrywanego sporu.

67 W konsekwencji wspomniany zarzut należy oddalić.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu, dotyczącej nieprawidłowości mających wpływ na pierwszy protokół

68 Na poparcie tej części zarzutu skarżąca podnosi w istocie cztery zarzuty szczegółowe, z których pierwszy dotyczy błędnego sformułowania zawartego w pierwszym protokole, drugi – nieprzestrzegania przez komornika sądowego harmonogramu przewidzianego w pierwszym liście intencyjnym, trzeci – błędu w zakresie pierwszej daty odniesienia, a czwarty – błędnego charakteru pierwszego protokołu.

1) W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego błędnego sformułowania zawartego w pierwszym protokole

69 Skarżąca podnosi, że pierwszy protokół jest dotknięty błędem dotyczącym okoliczności faktycznych z uwagi na to, że wskazano w nim, iż pierwszy list intencyjny został sporządzony na podstawie wspólnego porozumienia Rady i OZZ będących współsygnatariuszami.

70 W tym względzie należy przypomnieć, że żadne z postanowień traktatów nie nakłada na sąd Unii obowiązku badania w każdym wypadku zasadności zarzutów lub argumentów podniesionych na poparcie rozpatrywanych przez niego żądań. Przeciwnie, sąd Unii może, w szczególności ze względów dotyczących skutecznego zarządzania wymiarem sprawiedliwości, odstąpić od badania zasadności zarzutów lub argumentów, które należy odrzucić jako niedopuszczalne lub oddalić jako bezskuteczne (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 29 września 2022 r., HIM/Komisja, C-500/21 P, niepublikowany, EU:C:2022:741, pkt 72, 73).

71 W rozpatrywanej sprawie, chociaż prawdą jest, że wstępne sformułowania w pierwszym protokole dotyczą „listu intencyjnego Rady, w porozumieniu z [OZZ], w celu przeprowadzenia weryfikacji liczby członków w ramach »organizacji« w rozumieniu wspomnianego porozumienia", to z pkt 54 powyżej wynika, że żadne z postanowień porozumienia nie przewiduje obowiązku uzyskania przez Radę zgody OZZ na pierwszy list intencyjny skierowany do komornika sądowego.

72 W konsekwencji zawarte w pierwszym protokole sformułowanie przytoczone w pkt 71 powyżej, nawet przy założeniu, że jest ono błędne, nie ma wpływu ani na treść, ani na ważność tego protokołu, ani w konsekwencji na zgodność z prawem pisma z dnia 24 listopada 2022 r. i zaskarżonej decyzji. W tym względzie należy dodać, że skarżąca nie przedstawia żadnego dowodu mogącego wykazać, że owo sformułowanie miało wpływ na pierwsze postępowanie weryfikacyjne lub na pierwszy protokół.

73 W związku z tym należy oddalić ten zarzut szczegółowy jako bezskuteczny.

2) W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nieprzestrzegania przez komornika sądowego harmonogramu przewidzianego w pierwszym liście intencyjnym

74 Skarżąca argumentuje, że pierwsze postępowanie weryfikacyjne zostało przeprowadzone we wrześniu 2022 r., podczas gdy powinno było – zgodnie z pełnomocnictwem udzielonym komornikowi sądowemu w pierwszym liście intencyjnym – zostać zakończone najpóźniej do dnia 31 lipca 2022 r.

75 W tym względzie prawdą jest, że zgodnie z warunkami pierwszego listu intencyjnego komornik sądowy miał zakończyć pierwsze postępowanie weryfikacyjne najpóźniej do dnia 31 lipca 2022 r. oraz że z pierwszego protokołu wynika, iż postępowanie to zostało przeprowadzone w dniach 1, 6, 9 i 29 września 2022 r., przy czym wspomniany protokół został sporządzony w dniu 20 października 2022 r.

76 Tymczasem w pierwszej kolejności należy zauważyć, że ani z pierwszego listu intencyjnego, ani z postanowień porozumienia nie wynika, że niedochowanie terminu, który upłynął w dniu 31 lipca 2022 r., miało mieć jakikolwiek wpływ na prawidłowość pierwszego postępowania weryfikacyjnego lub na ważność pierwszego protokołu.

77 W drugiej kolejności – z pierwszego protokołu wynika, że w ramach pierwszego postępowania weryfikacyjnego komornik sądowy policzył liczbę członków każdej z OZZ będącej współsygnatariuszem, uwzględniając pierwszą datę odniesienia ustaloną – zgodnie z pierwszym listem intencyjnym – na dzień 31 maja 2022 r.

78 W konsekwencji, ponieważ komornik sądowy nie był uprawniony do uwzględnienia, przy obliczaniu liczby członków OZZ będących współsygnatariuszami, jakiejkolwiek zmiany tej liczby po pierwszej dacie odniesienia, tj. dniu 31 maja 2022 r., i ponieważ musiał zaprzestać dokonywania ustaleń na tej dacie, z akt sprawy nie wynika, że niedochowanie przewidzianego na dzień 31 lipca 2022 r. terminu ostatecznego sporządzenia przez niego protokołu w jakikolwiek sposób wpłynęło na prawidłowość pierwszego postępowania weryfikacyjnego lub na ważność pierwszego protokołu ani – w konsekwencji – na zgodność z prawem pisma z dnia 24 listopada 2022 r. i zaskarżonej decyzji.

79 W związku z tym należy oddalić ten zarzut szczegółowy jako bezskuteczny.

3) W przedmiocie trzeciego zarzutu szczegółowego, dotyczącego błędu w zakresie pierwszej daty odniesienia

80 Skarżąca podnosi, że – zgodnie z pierwszym listem intencyjnym – komornik sądowy powinien był przeprowadzić pierwsze postępowanie weryfikacyjne, przyjmując jako pierwszą datę odniesienia dzień 31 sierpnia 2022 r., ponieważ był to ostatni dzień miesiąca poprzedzającego przeprowadzenie pierwszego postępowania weryfikacyjnego, nie zaś dzień 31 maja 2022 r.

81 W tym względzie w pierwszej kolejności należy przypomnieć, po pierwsze, że określanie dat odniesienia dla czynności polegających na weryfikacji warunków uznania i reprezentatywności OZZ nie jest regulowane przez porozumienie, a po drugie, że pierwszy list intencyjny nakładał na komornika sądowego – w celu przeprowadzenia pierwszego postępowania weryfikacyjnego – obowiązek skontaktowania się z Dyrekcją Generalną ds. Rozwoju Organizacyjnego i Usług, aby uzyskać oficjalny wykaz urzędników i innych pracowników oraz oficjalny wykaz byłych urzędników i innych pracowników na dzień 31 maja 2022 r.

82 W drugiej kolejności – Sąd nie może przyjąć wykładni, za którą opowiada się skarżąca, zgodnie z którą to wykładnią pierwsza data odniesienia, która miała być uwzględniona w celu obliczenia liczby członków OZZ będących współsygnatariuszami, powinna odpowiadać ostatniemu dniowi miesiąca poprzedzającego konkretne wykonanie przez komornika sądowego czynności polegającej na weryfikacji, ponieważ taka wykładnia doprowadziłaby do naruszenia przez Radę zasady pewności prawa i, w stosownym przypadku, zasady równego traktowania.

83 Należy zatem przypomnieć, że podstawowy wymóg pewności prawa, w różnych jego przejawach, ma na celu zagwarantowanie przewidywalności sytuacji i stosunków prawnych powstających na gruncie prawa Unii (zob. wyrok z dnia 9 marca 2023 r., Galeote i Watson/Parlament, C-715/21 P i C-716/21 P, niepublikowany, EU:C:2023:190, pkt 113 i przytoczone tam orzecznictwo). W szczególności z zasady pewności prawa wynika, że prawo Unii powinno być pewne, a jego stosowanie możliwe do przewidzenia przez podlegające mu podmioty (zob. podobnie wyrok z dnia 9 lipca 2015 r., Cabinet Medical Veterinar Dr. Tomoiagă Andrei, C-144/14, EU:C:2015:452, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

84 Ponadto ustanowiona w art. 20 Karty zasada równego traktowania stanowi zasadę ogólną prawa Unii, która wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a sytuacje odmienne nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest uzasadnione w sposób obiektywny (zob. wyrok z dnia 14 lipca 2022 r., Komisja/VW i in., od C-116/21 P do C-118/21 P, C-138/21 P i C-139/21 P, EU:C:2022:557, pkt 95 i przytoczone tam orzecznictwo).

85 Gdyby zatem Rada przyjęła wykładnię przedstawioną w pkt 82 powyżej, mogłoby to skłonić komornika sądowego do przyjęcia różnych dat odniesienia dla każdej z OZZ będących współsygnatariuszami, w przypadku gdyby z przyczyn praktycznych związanych z dostępnością osób zarządzających tymi OZZ lub ich przedstawicieli komornik sądowy nie mógł przeprowadzić czynności weryfikacyjnych, do których był zobowiązany, w tym samym miesiącu.

86 W tych okolicznościach zastosowanie wykładni wskazanej w pkt 82 powyżej doprowadziłoby do naruszenia przez Radę zasad równego traktowania i pewności prawa, które nakładały na nią obowiązek ustalenia pierwszej daty odniesienia nie tylko takiej samej dla wszystkich OZZ będących współsygnatariuszami, lecz również jasnej i przewidywalnej.

87 W konsekwencji ten zarzut szczegółowy należy oddalić jako bezzasadny.

4) W przedmiocie czwartego zarzutu szczegółowego, dotyczącego błędnego charakteru pierwszego protokołu

88 Skarżąca podnosi, że pierwszy protokół jest błędny w zakresie, w jakim stwierdzono w nim, że nie osiągnęła ona progu uznania, chociaż w pierwszej dacie liczba jej członków wynosiła co najmniej 221.

89 W tym względzie prawdą jest, że w piśmie z dnia 24 listopada 2022 r. Rada powtórzyła zawarte w pierwszym protokole twierdzenie komornika sądowego, zgodnie z którym z pierwszego postępowania weryfikacyjnego wynikało, że skarżąca nie osiąga już progu uznania.

90 Należy jednak zauważyć, że w zaskarżonej decyzji Rada wycofała się z twierdzenia, o którym mowa w pkt 89 powyżej, i że przeciwnie, wyjaśniła skarżącej, że skarżąca zachowuje prawa wywodzone przez nią – jako uznaną OZZ – z porozumienia.

91 Ponadto skarżąca nie kwestionuje, że nie została pozbawiona praw przysługujących jej jako uznanej OZZ w okresie między datami wystosowania pisma z dnia 24 listopada 2022 r. i wydania zaskarżonej decyzji.

92 W konsekwencji ewentualny błąd, którym mógł być dotknięty pierwszy protokół, nie ma wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji, wobec czego ten zarzut szczegółowy należy oddalić jako bezskuteczny.

93 W konsekwencji należy oddalić część drugą zarzutu pierwszego, a także zarzut pierwszy w całości.

3. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia wynikającego z porozumienia ducha lojalnej współpracy, zasady dobrej administracji, zasady proporcjonalności oraz zasady wykonywania umów w dobrej wierze

94 Argumenty na poparcie zarzutu drugiego skarżąca dzieli zasadniczo na trzy części, z których pierwsza dotyczy naruszenia zasady wykonywania umów w dobrej wierze, druga – naruszenia zasady dobrej administracji, a w szczególności obowiązków staranności i bezstronności, a trzecia – naruszenia „ducha lojalnej współpracy" w związku z zasadą proporcjonalności.

95 Rada kwestionuje twierdzenia skarżącej.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu, dotyczącej naruszenia zasady wykonywania umów w dobrej wierze

96 Skarżąca podnosi, że ponieważ porozumienie jest dokumentem wynegocjowanym na podstawie umownej, powinno ono być wykonywane w dobrej wierze, zgodnie z zasadą wykonywania umów w dobrej wierze lub zasadą „uczciwości kontraktowej", która odpowiada zasadzie ogólnej prawa Unii, inspirowanej tradycjami prawnymi wspólnymi dla państw członkowskich.

97 W szczególności skarżąca zarzuca Radzie podjęcie jednostronnego działania, które jest bardziej zbliżone do aktu władzy niż do aktu poddanego negocjacjom, po pierwsze, z uwagi na nierozpatrzenie jej wniosku o przesunięcie pierwszej daty odniesienia na dzień 31 lipca 2022 r., a po drugie, z uwagi na wszczęcie pierwszego postępowania weryfikacyjnego bez uwzględnienia pewnych wymagających omówienia lub uwagi kwestii związanych z sytuacją niektórych kategorii urzędników, które to kwestie zostały podniesione przez OZZ będące współsygnatariuszami i nadal nie zostały rozpatrzone.

98 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem środki, które mają bezpośredni wpływ na interes zbiorowy, którego broni OZZ w ramach jej stosunków z instytucją, są zaskarżalne w drodze skargi o stwierdzenie nieważności, która może być wniesiona przez tę OZZ na podstawie art. 263 TFUE, w tym również w przypadku, gdy środki te zostały przyjęte na podstawie porozumienia zawartego między daną instytucją a OZZ (zob. postanowienie z dnia 9 kwietnia 2014 r., Colart i in./Parlament, F-87/13, EU:F:2014:53, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. również podobnie postanowienie z dnia 31 marca 2003 r., Hecq/Komisja, T-227/02, EU:T:2003:89, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).

99 Należy zatem stwierdzić, że – zgodnie z tym orzecznictwem – skarżąca wniosła skargę na podstawie art. 263 TFUE, przy czym ta podstawa prawna nie została zakwestionowana przez Radę.

100 Wynika z tego, że strony rozpatrywanego sporu, w sposób dorozumiany, lecz bezwzględnie, uznały, iż ocena zgodności z prawem zaskarżonej decyzji nie wchodzi w zakres właściwości sądu orzekającego w sprawach umów.

101 Ponadto należy zauważyć, że porozumienie nie poddaje negocjacjom między Radą a OZZ będącymi współsygnatariuszami takich kwestii jak ustalenie daty odniesienia i decyzja o wszczęciu postępowania weryfikacyjnego.

102 W konsekwencji skarżąca nie może w skuteczny sposób zarzucać Radzie, że ta naruszyła zasadę wykonywania umów w dobrej wierze, ustalając pierwszą datę odniesienia na dzień 31 maja 2022 r. i wszczynając pierwsze postępowanie weryfikacyjne bez uwzględnienia pewnych kwestii podniesionych przez OZZ będące współsygnatariuszami.

103 Z powyższego wynika, że argumentację dotyczącą naruszenia zasady wykonywania umów w dobrej wierze należy oddalić jako bezskuteczną.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu, dotyczącej naruszenia zasady dobrej administracji, a w szczególności obowiązków staranności i bezstronności

104 Na poparcie swojej argumentacji dotyczącej naruszenia zasady dobrej administracji, a w szczególności obowiązków staranności i bezstronności, skarżąca podnosi trzy zarzuty szczegółowe, z których pierwszy dotyczy nieprawidłowości mających wpływ na wszczęcie pierwszego postępowania weryfikacyjnego, drugi – nieuwzględnienia przez Radę trudności, jakie skarżąca napotkała w uzyskaniu dostępu do prawidłowych informacji umożliwiających jej spełnienie wymogów tego postępowania, a trzeci – opublikowania przez Radę w dniu 30 listopada 2022 r. wyników wspomnianego postępowania.

1) W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nieprawidłowości mających wpływ na wszczęcie pierwszego postępowania weryfikacyjnego

105 Na poparcie tego zarzutu szczegółowego skarżący przedstawia trzy argumenty, z których pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku staranności, ponieważ Rada wszczęła pierwsze postępowanie weryfikacyjne bez uwzględnienia pewnych wymagających omówienia lub uwagi kwestii związanych z sytuacją niektórych kategorii urzędników, drugi – naruszenia obowiązku staranności, ponieważ o wszczęciu pierwszego postępowania weryfikacyjnego i o ustaleniu pierwszej daty odniesienia nie postanowiono za zgodą OZZ będących współsygnatariuszami, a trzeci – naruszenia obowiązku bezstronności.

i) W przedmiocie pierwszego argumentu, dotyczącego naruszenia obowiązku staranności, ponieważ Rada wszczęła pierwsze postępowanie weryfikacyjne bez uwzględnienia pewnych wymagających omówienia lub uwagi kwestii związanych z sytuacją niektórych kategorii urzędników

106 Skarżąca argumentuje, że Rada naruszyła obowiązek staranności, ponieważ wszczęła pierwsze postępowanie weryfikacyjne bez uwzględnienia pewnych wymagających omówienia lub uwagi kwestii związanych z sytuacją niektórych kategorii urzędników, które to kwestie zostały podniesione przez OZZ będące współsygnatariuszami i nadal nie zostały rozpatrzone, w szczególności z sytuacją urzędników oddelegowanych, przebywających na rencie i powracających z urlopów z przyczyn osobistych lub rodzinnych.

107 W tym względzie należy przypomnieć, że przewidziane w art. 41 Karty prawo do dobrej administracji obejmuje w szczególności obowiązek bezstronności oraz obowiązek działania w rozsądnym terminie, chronione na podstawie ust. 1 tegoż artykułu, a także rozwinięty przez orzecznictwo obowiązek staranności, który wymaga od instytucji działania z rozwagą i ostrożnością przy badaniu wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy (zob. wyrok z dnia 16 czerwca 2022 r., SGL Carbon i in./Komisja, C-65/21 P i od C-73/21 P do C-75/21 P, EU:C:2022:470, pkt 30, 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

108 Ponadto z orzecznictwa przytoczonego w pkt 64 powyżej wynika, że uchybienie proceduralne prowadzi do stwierdzenia nieważności decyzji wydanej po zakończeniu danego postępowania administracyjnego tylko wówczas, gdy w braku tego naruszenia postępowanie mogłoby doprowadzić do odmiennego rezultatu.

109 W rozpatrywanej sprawie należy zauważyć, że zaskarżona decyzja została wydana po przeprowadzeniu dwóch kolejnych i odrębnych postępowań weryfikacyjnych, zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit drugi porozumienia. W szczególności uwzględniona przez Radę liczba członków, na podstawie której ostatecznie stwierdzono, że skarżąca nie osiągnęła progu reprezentatywności, odpowiada liczbie ustalonej przez komornika sądowego w drugiej dacie odniesienia w ramach drugiego postępowania weryfikacyjnego.

110 Tymczasem w rozpatrywanej sprawie pierwszy argument, podniesiony incydentalnie przeciwko pierwszemu postępowaniu weryfikacyjnemu, nie został powtórzony przez skarżącą w odniesieniu do drugiego postępowania weryfikacyjnego.

111 I tak, po pierwsze, skarżąca ani nie wykazuje, ani nawet nie twierdzi, że Rada sprzeciwiła się temu, aby komornik sądowy uwzględnił – przy obliczaniu liczby członków skarżącej w drugiej dacie odniesienia, tj. w dniu 28 lutego 2023 r. – urzędników oddelegowanych, przebywających na rencie i powracających z urlopów z przyczyn osobistych lub rodzinnych.

112 Po drugie, z akt sprawy nie wynika, aby ewentualna odmowa uwzględnienia przez Radę szczególnej sytuacji niektórych kategorii urzędników w ramach pierwszego postępowania weryfikacyjnego miała wpływ na obliczenie przez komornika sądowego liczby jej członków w ramach drugiego postępowania weryfikacyjnego.

113 W konsekwencji należy oddalić ten pierwszy argument jako bezskuteczny.

ii) W przedmiocie drugiego argumentu, dotyczącego naruszenia obowiązku staranności, ponieważ o wszczęciu pierwszego postępowania weryfikacyjnego i o ustaleniu pierwszej daty odniesienia nie postanowiono za zgodą OZZ będących współsygnatariuszami

114 Skarżąca podnosi, że w dniu wszczęcia pierwszego postępowania weryfikacyjnego jej statut nie pozwalał na zorganizowanie walnego zgromadzenia w drodze wideokonferencji, że pierwsze walne zgromadzenie nie mogło się odbyć przed zniesieniem ograniczeń sanitarnych związanych z pandemią COVID-19, co nastąpiło w maju 2022 r., oraz że jakakolwiek decyzja tego walnego zgromadzenia w przedmiocie kwoty składek – uwzględniając kwartalną częstotliwość wezwań do uiszczania składek – mogła wejść w życie dopiero trzy miesiące później, a mianowicie w lipcu 2022 r.

115 Skarżąca utrzymuje zatem, że odmawiając uwzględnienia tych trudności i przesunięcia pierwszej daty odniesienia na dzień 31 lipca 2022 r., Rada uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi staranności, ponieważ nie zbadała starannie wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

116 Tymczasem, bez konieczności badania skutecznego charakteru tego argumentu, nie wydaje się, w pierwszej kolejności, że ustalając pierwszą datę odniesienia na dzień 31 maja 2022 r., Rada uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi staranności.

117 Po pierwsze bowiem, należy przypomnieć, że art. 5 porozumienia nie nakłada na Radę obowiązku uzyskania zgody OZZ będących współsygnatariuszami co do daty wszczęcia postępowania weryfikacyjnego ani co do daty odniesienia uwzględnianej przy weryfikacji progów uznania i reprezentatywności.

118 Po drugie, żadne z postanowień porozumienia nie nakłada na Radę obowiązku ustalenia pierwszej daty odniesienia na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego podpisanie pierwszego listu intencyjnego, wobec czego mogła ona swobodnie ustalić datę odniesienia przypadającą po wysłaniu tego listu, pod warunkiem że była ona taka sama dla wszystkich OZZ będących współsygnatariuszami i została ustalona z odpowiednim wyprzedzeniem. Takie rozwiązanie skutkowałoby jednak wydłużeniem czasu trwania postępowania weryfikacyjnego i opóźnieniem poczynienia ustaleń przez komornika sądowego.

119 W takim przypadku bowiem z jednej strony OZZ będące współsygnatariuszami potrzebowałyby dodatkowego czasu na przeanalizowanie – po dacie odniesienia – dostępnych im danych i przekazanie ich komornikowi sądowemu w ramach przewidzianego w art. 5 ust. 1 porozumienia oświadczenia złożonego pod przysięgą, a z drugiej strony komornik sądowy również potrzebowałby dodatkowego czasu na analizę i weryfikację tych danych, jak również danych przekazanych przez Radę.

120 Po trzecie, jakkolwiek ze zgodnych oświadczeń stron wynika, że OZZ będące współsygnatariuszami zostały powiadomione – przy przekazaniu im w dniu 3 maja 2022 r. projektu pierwszego listu intencyjnego – o zamiarze ustalenia przez Radę pierwszej daty odniesienia na dzień 31 maja 2022 r., to z pkt 11 powyżej wynika, że OZZ będące współsygnatariuszami zostały uprzedzone już w dniu 29 marca 2022 r. o zamiarze Rady dotyczącym wszczęcia pierwszego postępowania weryfikacyjnego, wobec czego dysponowały prawie dwumiesięcznym terminem na przygotowanie się do tego postępowania, który to termin – w okolicznościach rozpatrywanej sprawy – nie wydaje się niewystarczający.

121 W drugiej kolejności – w każdym wypadku z akt sprawy nie wynika, aby ewentualne naruszenie obowiązku staranności będące rezultatem odmowy przesunięcia przez Radę pierwszej daty odniesienia na dzień 31 lipca 2022 r. mogło mieć wpływ na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

122 Skarżąca wskazuje, że w toku pierwszego postępowania weryfikacyjnego Rada nie uwzględniła okoliczności, iż skarżąca nie miała możliwości – z powodu ograniczeń związanych z pandemią COVID-19 – zwołania walnego zgromadzenia w celu dostosowania wysokości należnych od jej członków składek.

123 W tym względzie należy przypomnieć, że w ramach pierwszego i drugiego postępowania weryfikacyjnego komornik sądowy musiał zweryfikować, czy został spełniony warunek określony w art. 2 ust. 2 lit. e) porozumienia, zgodnie z którym aby podlegać uwzględnieniu w ramach wspomnianych postępowań, członkowie OZZ będących współsygnatariuszami muszą uiszczać miesięczne składki w wysokości co najmniej 0,2 % ich podstawowego wynagrodzenia lub podstawowej emerytury.

124 Ponieważ OZZ będące współsygnatariuszami w czasie rzeczywistym nie mają wiedzy o zmianach wynagrodzeń swoich członków związanych z ich sytuacją statutową lub osobistą, możliwe jest, że w wybranej na przeprowadzenie postępowania weryfikacyjnego dacie odniesienia niektórzy z ich

członków nie mogli zostać uwzględnieni do celów weryfikacji progu uznania lub reprezentatywności z uwagi na okoliczność, że w wyniku zmian ich wynagrodzeń poziom ich miesięcznych składek stał się niższy od odsetka wskazanego w pkt 123 powyżej.

125 Skarżąca nie przedstawia jednak żadnego dowodu zmierzającego do wykazania, że w dniu 31 lipca 2022 r. lub w drugiej dacie odniesienia była w stanie osiągnąć próg reprezentatywności, i to nawet jeżeli drugie postępowanie weryfikacyjne dało jej dodatkowy czas i kolejną możliwość dostosowania poziomu składek swoich członków i zwiększenia ich liczby w świetle kolejnej daty odniesienia, która została ustalona na dzień 28 lutego 2023 r.

126 W konsekwencji, przyjmując dzień 31 maja 2022 r. jako pierwszą datę odniesienia, Rada nie naruszyła spoczywającego na niej obowiązku staranności.

iii) W przedmiocie trzeciego argumentu, dotyczącego naruszenia obowiązku bezstronności

127 Skarżąca wskazuje na naruszenie obowiązku bezstronności, nie przedstawiając jednak wystarczająco szczegółowych argumentów umożliwiających ocenę zasadności tego zarzutu.

128 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 76 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że składana w pierwszej instancji skarga musi zawierać „podnoszone zarzuty i argumenty, a także zwięzłe omówienie tych zarzutów". Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sąd Unii nie jest zatem zobowiązany do ustosunkowywania się do podnoszonych przez stronę argumentów, które nie są wystarczająco jasne i dokładne, o ile nie są one przedmiotem dalszego rozwinięcia i nie są poparte szczegółową argumentacją (zob. wyrok z dnia 18 listopada 2021 r., Grecja/Komisja, C-107/20 P, niepublikowany, EU:C:2021:937, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

129 W konsekwencji ten trzeci argument należy odrzucić jako niedopuszczalny, wobec czego pierwszy zarzut szczegółowy tej części zarzutu drugiego należy oddalić w całości.

2) W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nieuwzględnienia przez Radę trudności, jakie skarżąca napotkała w uzyskaniu dostępu do prawidłowych informacji umożliwiających jej spełnienie wymogów pierwszego i drugiego postępowania weryfikacyjnego

130 Skarżąca utrzymuje, że Rada nie uwzględniła trudności, jakie skarżąca napotkała w uzyskaniu dostępu do prawidłowych informacji umożliwiających jej spełnienie wymogów pierwszego i drugiego postępowania weryfikacyjnego, a mianowicie informacji dotyczących poziomów wynagrodzeń urzędników, innych pracowników i emerytów, które są powiązane z ich grupami zaszeregowania.

131 Otóż skarżąca uważa, że Rada powinna była przekazać jej w trakcie pierwszego i drugiego postępowania weryfikacyjnego, w stosownym przypadku w formie zanonimizowanej, informacje dotyczące grup zaszeregowania urzędników, innych pracowników i emerytów, tak aby mogła ona zweryfikować wskaźnik składek w odniesieniu do wynagrodzenia podstawowego.

132 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 5 ust. 2 tiret trzecie Porozumienia nakłada na OZZ będące współsygnatariuszami obowiązek przesłania komornikowi sądowemu – do celów postępowań weryfikacyjnych – wykazów ich członków zatrudnionych w SGR, ze wskazaniem ich

obywatelstwa, wykonywanych przez nich obowiązków i grup funkcyjnych, do których należą, a także wykazu byłych urzędników i innych pracowników SGR uprawnionych do emerytury wspólnotowej.

133 Ponadto w pierwszym i drugim liście intencyjnym zobowiązano komornika do skontaktowania się – w celach prowadzonego pierwszego i drugiego postępowania weryfikacyjnego – z Dyrekcją Generalną ds. Rozwoju Organizacyjnego i Usług w celu uzyskania oficjalnych wykazów urzędników i innych pracowników oraz oficjalnych wykazów byłych urzędników i innych pracowników, sporządzonych, odpowiednio, w pierwszej dacie odniesienia, tj. w dniu 31 maja 2022 r., i w drugiej dacie odniesienia, tj. w dniu 28 lutego 2023 r. (zwanych dalej „oficjalnymi wykazami sporządzonymi przez Radę").

134 W szczególności oficjalne wykazy sporządzone przez Radę zawierały dane dotyczące grup zaszeregowania i wynagrodzenia obecnych i byłych członków personelu SGR, a to w celu umożliwienia komornikowi sądowemu weryfikacji spełnienia warunku przewidzianego w art. 2 ust. 2 lit. e) porozumienia, zgodnie z którym aby podlegać uwzględnieniu w ramach postępowań weryfikacyjnych, członkowie OZZ będących współsygnatariuszami muszą uiszczać miesięczne składki w wysokości co najmniej 0,2 % ich podstawowego wynagrodzenia lub podstawowej emerytury.

135 Tymczasem, po pierwsze, należy zauważyć, że żadne z postanowień porozumienia nie przewiduje przekazywania OZZ będącym współsygnatariuszami danych zawartych w oficjalnych wykazach sporządzonych przez Radę.

136 Po drugie, z akt sprawy nie wynika, aby skarżąca zwróciła się do Rady o przesłanie jej, do celów pierwszego i drugiego postępowania weryfikacyjnego, oficjalnych wykazów sporządzonych przez Radę.

137 Po trzecie, Rada nie mogłaby uwzględnić wniosku skarżącej o przekazanie jej oficjalnych wykazów sporządzonych przez Radę bez naruszenia klauzuli poufności zawartej w art. 5 ust. 1 porozumienia.

138 Owa klauzula, zakazująca komornikowi sądowemu ujawniania informacji uzyskanych w toku postępowań weryfikacyjnych, umożliwia bowiem zachowanie tajemnicy nie tylko w odniesieniu do członkostwa w związkach zawodowych urzędników i innych pracowników SGR oraz jej byłych urzędników i innych pracowników, ale również poufnego charakteru ich wynagrodzeń, zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

139 Po czwarte, chociaż skarżąca podnosi, że oficjalne wykazy sporządzone przez Radę mogły zostać jej przekazane w formie zanonimizowanej, nie jest pewne, czy w takim przypadku skarżąca nie mogłaby zidentyfikować wymienionych w tych wykazach członków i byłych członków personelu SGR, lub przynajmniej niektórych z nich, na podstawie danych dotyczących ich grup zaszeregowania i ich wynagrodzenia.

140 W konsekwencji ten zarzut szczegółowy należy oddalić jako bezzasadny.

3) W przedmiocie trzeciego zarzutu szczegółowego, dotyczącego opublikowania przez Radę w dniu 30 listopada 2022 r. wyników pierwszego postępowania weryfikacyjnego

141 Skarżąca zarzuca Radzie naruszenie zasady dobrej administracji poprzez opublikowanie w dniu 30 listopada 2022 r. w jej intranecie wyników pierwszego postępowania weryfikacyjnego bez uzgodnienia ze skarżącą ani z dwoma pozostałymi zainteresowanymi OZZ będącymi współsygnatariuszami oraz w sposób pośpieszny, skutkiem czego skarżąca nie miała możliwości przedstawienia uwag ani ewentualnego zakwestionowania tego postępowania.

142 Ponadto skarżąca uważa, że owa publikacja zachęciła inną OZZ będącą współsygnatariuszem do podjęcia przeciwko niej kampanii oszczerstw poprzez podanie do publicznej wiadomości w dniu 23 stycznia 2023 r. pierwszego protokołu, co w jeszcze większym stopniu utrudniło ponowną mobilizację członków skarżącej w celu uregulowania jej sytuacji.

143 W tym względzie należy stwierdzić, że w dniu 30 listopada 2022 r. Rada opublikowała w swoim intranecie krótki artykuł dotyczący porozumienia, warunków uznawania i reprezentatywności OZZ będących współsygnatariuszami oraz pierwszego postępowania weryfikacyjnego. Wskazano w nim, że komornik sądowy przedłożył niedawno swoje sprawozdanie i ustalił, że dwie spośród OZZ będących współsygnatariuszami, wymienione z nazwy, spełniały – w przeciwieństwie do skarżącej – progi uznania i reprezentatywności. W artykule tym stwierdzono również, że zgodnie z porozumieniem skarżąca dysponowała trzymiesięcznym okresem na osiągnięcie tych progów i dalsze korzystanie z praw przewidzianych w porozumieniu.

144 W pierwszej kolejności należy zauważyć, chociaż skarżąca twierdzi, że ta informacja została opublikowana bez uprzedniego uzgodnienia z zainteresowanymi OZZ i bez poinformowania jej o tym, nie wykazuje ona ani nawet nie twierdzi, że Rada była zobowiązana do takiego uprzedniego uzgodnienia i poinformowania. W każdym razie skarżąca nie wyjaśnia, w jaki sposób taka okoliczność miałaby stanowić naruszenie zasady dobrej administracji.

145 W drugiej kolejności należy zauważyć, że chociaż skarżąca utrzymuje, że publikacja zamieszczona przez Radę w dniu 30 listopada 2022 r. w jej intranecie zachęciła inną OZZ będącą współsygnatariuszem do podjęcia przeciwko skarżącej kampanii oszczerstw poprzez podanie do publicznej wiadomości w dniu 23 stycznia 2023 r. treści pierwszego protokołu, co utrudniło ponowną mobilizację członków skarżącej w perspektywie drugiego postępowania weryfikacyjnego, to nie przedstawiła ona żadnego dowodu mogącego wykazać prawdziwość tego twierdzenia, zaś przedstawiony przez nią prospekt z dnia 23 stycznia 2023 r. nie dowodzi, że kampania oszczerstw przeciwko skarżącej się odbyła.

146 W konsekwencji należy ten zarzut szczegółowy oddalić jako bezzasadny, a także oddalić w całości część drugą zarzutu.

c) W przedmiocie części trzeciej zarzutu, dotyczącej naruszenia „ducha lojalnej współpracy" w związku z zasadą proporcjonalności

147 Skarżąca podnosi, że Rada naruszyła „ducha lojalnej współpracy" w związku z zasadą proporcjonalności z uwagi na okoliczność, że powinna była przyznać skarżącej osiemnastomiesięczny okres przejściowy przewidziany w pkt 4 załącznika, aby umożliwić jej przeprowadzenie procesu przejścia od sytuacji wynikającej z jej statusu jako uznanej i reprezentatywnej OZZ do sytuacji wynikającej z jej nowego statusu OZZ tylko uznanej.

148 W tym względzie w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że na podstawie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy TUE, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, Unia i państwa członkowskie wzajemnie się szanują i udzielają sobie wzajemnego wsparcia w wykonywaniu zadań wynikających z traktatów.

149 Przepis ten nie nakłada zatem na Radę obowiązku lojalnej współpracy w jej stosunkach z osobą prawną taką jak skarżąca.

150 Ponadto skarżąca nie powołała się na żaden inny przepis prawa Unii, który nakładałby na instytucję, w jej stosunkach z OZZ, obowiązek „lojalnej współpracy".

151 W szczególności należy stwierdzić, że porozumienie nie przewiduje obowiązku lojalnej współpracy, który ciążyłby na Radzie i OZZ będących współsygnatariuszami.

152 W konsekwencji skarżąca nie może w skuteczny sposób powoływać się na zasadę lojalnej współpracy, a tę część zarzutu, w zakresie, w jakim opiera się na naruszeniu owej zasady, należy oddalić jako bezskuteczną.

153 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o zasadę proporcjonalności, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 52 ust. 1 Karty „[w]szelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w niniejszej Karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności. Z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności ograniczenia mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób". Ponadto na podstawie art. 5 ust. 4 TUE, zgodnie z zasadą proporcjonalności, zakres i forma działania Unii nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów traktatów.

154 W tym względzie należy zauważyć, że pkt 4 załącznika przewiduje, iż w przypadku zmiany w podziale oddelegowań między reprezentatywnymi OZZ podczas osiemnastomiesięcznego okresu przejściowego oddelegowani pracownicy mogą pozostać na swoich stanowiskach.

155 Z brzmienia tego przepisu wynika zatem, że ma on zastosowanie wyłącznie do reprezentatywnych OZZ, na który to status – z uwagi na wydanie zaskarżonej decyzji – skarżąca nie może się już powoływać.

156 W konsekwencji Rada nie mogła przyznać skarżącej przewidzianego w pkt 4 załącznika osiemnastomiesięcznego okresu przejściowego, nie naruszając przy tej okazji owego przepisu – a tym samym ram prawnych, które sama ustanowiła – a także zasady pewności prawa.

157 W tych okolicznościach skarżąca nie ma podstaw, by twierdzić, że odmowa przyznania jej przez Radę przewidzianego w art. 4 załącznika okresu przejściowego stanowi naruszenie zasady proporcjonalności.

158 W związku z tym należy oddalić tę część zarzutu, a w konsekwencji zarzut drugi w całości.

4. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego prawa podstawowego do wolności prowadzenia działalności związkowej

159 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza wolność prowadzenia działalności związkowej, zagwarantowaną w art. 12 ust. 1 Karty oraz w jej art. 27 i 28, a także w art. 11 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada

1950 r. („EKPC”). Skarżąca uważa bowiem, że decyzja ta stanowi przeszkodę w korzystaniu przez jej członków z wolności prowadzenia działalności związkowej, ponieważ jej natychmiastowym skutkiem było zakończenie oddelegowania przewodniczącej skarżącej i zapewnienia asystenta sekretariatu oraz pozostawienie skarżącej, jako środka działania, jedynie adresu poczty elektronicznej.

160 Skarżąca argumentuje również, że jej przewodnicząca – z uwagi na okoliczność, że musi obecnie powrócić na stanowisko w SGR, co wiąże się z pracą w pełnym wymiarze czasu – nie będzie już tak dyspozycyjna jak uprzednio, aby wykonywać swoje obowiązki związkowe w służbie na rzecz swoich członków, wobec czego jest skazana na brak zainteresowania ze strony obecnych lub potencjalnych członków i na „powolną śmierć”.

161 Rada kwestionuje twierdzenia skarżącej.

162 W tym względzie należy przypomnieć, że jakkolwiek zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE prawa podstawowe zagwarantowane w EKPC stanowią część prawa Unii jako jego zasady ogólne i jakkolwiek art. 52 ust. 3 Karty stanowi, że prawa zawarte w Karcie odpowiadające prawom zagwarantowanym w EKPC mają takie samo znaczenie i taki sam zakres jak prawa przyznane przez tę konwencję, to jednak konwencja ta, do czasu przystąpienia do niej Unii, nie stanowi aktu prawnego formalnie obowiązującego w porządku prawnym Unii (zob. wyrok z dnia 22 października 2020 r., Silver Plastics i Johannes Reifenhäuser/Komisja, C-702/19 P, EU:C:2020:857, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

163 Z wyjaśnień dotyczących Karty (Dz.U. 2007, C 303, s. 17) wynika natomiast, że prawo zagwarantowane w art. 12 ust. 1 Karty odpowiada prawu zagwarantowanemu w art. 11 EKPC oraz że – zgodnie z art. 52 ust. 3 Karty – ma ono takie samo znaczenie i taki sam zakres jak tamto prawo (wyrok z dnia 19 października 2023 r., Aquino/Parlament, C-534/22 P, niepublikowany, EU:C:2023:802, pkt 30).

164 W konsekwencji omawiany zarzut należy zbadać w świetle art. 12 ust. 1 Karty.

165 Należy zatem przypomnieć, że zgodnie z art. 12 ust. 1 Karty „[k]ażdy ma prawo do swobodnego, pokojowego zgromadzania się oraz do swobodnego stowarzyszania się na wszystkich poziomach, zwłaszcza w sprawach politycznych, związkowych i obywatelskich, z którego wynika prawo każdego do tworzenia związków zawodowych i przystępowania do nich dla obrony swoich interesów”.

166 Ponadto art. 27 i 28 Karty stanowią, że „[p]racownikom i ich przedstawicielom należy zagwarantować, na właściwych poziomach, informację i konsultację we właściwym czasie, w przypadkach i na warunkach przewidzianych w prawie Unii oraz ustawodawstwach i praktykach krajowych” oraz że „[p]racownicy i pracodawcy, lub ich odpowiednie organizacje, mają, zgodnie z prawem Unii oraz ustawodawstwami i praktykami krajowymi, prawo do negocjowania i zawierania układów zbiorowych pracy na odpowiednich poziomach oraz do podejmowania, w przypadkach konfliktu interesów, działań zbiorowych, w tym strajku, w obronie swoich interesów”.

167 Wreszcie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 24b regulaminu pracowniczego „[u]rzędnikom przysługuje prawo do zrzeszania się; mogą oni w szczególności należeć do związków zawodowych lub stowarzyszeń pracowniczych urzędników europejskich”.

168 W tym kontekście z orzecznictwa wynika, że na instytucjach Unii spoczywa obowiązek niepodejmowania żadnych działań, które mogłyby utrudniać korzystanie z wolności prowadzenia działalności związkowej, zagwarantowanej w przepisach wymienionych w pkt 165–167 powyżej (zob. podobnie wyrok z dnia 18 stycznia 1990 r., Maurissen i Union syndicale/Trybunał Obrachunkowy, C-193/87 i C-194/87, EU:C:1990:18, pkt 12).

169 Uznana w ten sposób wolność prowadzenia przez urzędników i innych pracowników Unii działalności związkowej pociąga za sobą prawo OZZ do podejmowania wszelkich zgodnych z prawem działań w obronie interesów zawodowych ich członków (zob. podobnie wyrok z dnia 18 stycznia 1990 r., Maurissen i Union syndicale/Trybunał Obrachunkowy, C-193/87 i C-194/87, EU:C:1990:18, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo).

170 Wynika z tego, że po pierwsze, instytucje Unii muszą zaakceptować, iż OZZ wykonują swoje zadania w zakresie reprezentacji i konsultacji we wszystkich sprawach dotyczących personelu, a po drugie, że instytucje te nie mogą w żaden sposób karać urzędników lub innych pracowników z powodu ich działalności związkowej (zob. podobnie wyrok z dnia 18 stycznia 1990 r., Maurissen i Union syndicale/Trybunał Obrachunkowy, C-193/87 i C-194/87, EU:C:1990:18, EU:C:1990:18, pkt 14, 15).

171 W rozpatrywanej sprawie należy stwierdzić, że zgodnie z zaskarżoną decyzją skarżąca – jako uznana OZZ – nadal korzysta z udogodnień przewidzianych w art. 13 porozumienia w celu prowadzenia swojej działalności związkowej, w związku z czym, chociaż nie ma ona takich samych prerogatyw ani takich samych zasobów jak reprezentatywna OZZ, zachowuje ona jednak możliwość wykonywania swoich zadań w zakresie reprezentacji i konsultacji we wszystkich kwestiach dotyczących pracowników.

172 Co więcej, zaskarżona decyzja w żaden sposób nie uniemożliwia skarżącej odzyskania statusu reprezentatywnej OZZ w przypadku ponownego osiągnięcia przez nią progu reprezentatywności przewidzianego w porozumieniu.

173 Ponadto zaskarżona decyzja nie stwarza żadnego zagrożenia dla wolności pokojowego zgromadzania się lub wolności stowarzyszania się członków skarżącej w celu obrony swoich interesów ani dla przysługującego im prawa do informacji i konsultacji we właściwym czasie, w szczególności w ramach specjalnie ustanowionego w regulaminie pracowniczym komitetu pracowniczego.

174 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 9 ust. 3 regulaminu pracowniczego komitet pracowniczy reprezentuje interesy pracowników wobec ich instytucji oraz zapewnia stały kontakt między instytucją a jej pracownikami, przyczyniając się do prawidłowego funkcjonowania służby poprzez zapewnienie możliwości wyrażania opinii przez pracowników (zob. podobnie wyrok z dnia 19 października 2023 r., Aquino/Parlament, C-534/22 P, niepublikowany, EU:C:2023:802, pkt 32).

175 Wreszcie zaskarżona decyzja w żaden sposób nie stoi na przeszkodzie temu, aby inne reprezentatywne OZZ w ramach Rady broniły interesów członków skarżącej przy negocjowaniu i zawieraniu umów takich jak te, o których mowa w art. 10c regulaminu pracowniczego, ani temu, aby jej członkowie podejmowali działania zbiorowe, w tym strajk, w obronie swoich interesów.

176 W tych okolicznościach zaskarżona decyzja, która nie została wydana z powodu prowadzonej przez skarżącą działalności związkowej, ale która – zgodnie z porozumieniem – jest uzasadniona ustaleniami komornika sądowego, zgodnie z którymi nie osiągnęła ona przewidzianego we wspomnianym porozumieniu progu reprezentatywności ani w pierwszej, ani w drugiej dacie odniesienia, nie może być postrzegana jako zmierzająca do ukarania skarżącej lub utrudnienia korzystania przez jej członków z wolności związkowej lub z praw wywodzonych przez tych ostatnich z art. 12 ust. 1 Karty oraz z jej art. 27 i 28.

177 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżąca nie podniosła ani a fortiori nie wykazała, że postanowienia porozumienia regulujące udostępnianie zasobów i środków OZZ w celu ułatwienia ich działalności związkowej w zależności od tego, czy są one reprezentatywnymi OZZ, czy uznanymi OZZ, stanowią ograniczenie korzystania z praw zagwarantowanych w art. 12, 27 i 28 Karty oraz w art. 24b regulaminu pracowniczego.

178 W konsekwencji należy oddalić zarzut trzeci jako bezzasadny, a także oddalić w całości żądania stwierdzenia nieważności.

B. W przedmiocie żądania zadośćuczynienia

179 Skarżąca podnosi, że publikacja wyników pierwszego postępowania weryfikacyjnego w dniu 30 listopada 2022 r. bez uzgodnienia z nią ani z pozostałymi dwoma zainteresowanymi OZZ będącymi współsygnatariuszami oraz w sposób pośpieszny stanowi w stosunku do niej wystarczająco istotne naruszenie zasady dobrej administracji, które wyrządziło jej krzywdę ze względu na naruszenie jej reputacji. Skarżąca wnosi o zobowiązanie Rady do zapłaty na jej rzecz z tego tytułu symbolicznego 1 EUR.

180 Rada kwestionuje twierdzenia skarżącej.

181 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii zależy od łącznego spełnienia przesłanek, a mianowicie istnienia wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między naruszeniem obowiązku spoczywającego na autorze aktu a poniesioną przez poszkodowanych szkodą (zob. wyrok z dnia 27 kwietnia 2023 r., Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro i in./Komisja, C-549/21 P, niepublikowany, EU:C:2023:340, pkt 113 i przytoczone tam orzecznictwo).

182 W rozpatrywanej sprawie na poparcie żądania zadośćuczynienia skarżąca powołuje wyłącznie ten sam zarzut niezgodności z prawem, który został podniesiony na poparcie jej żądania stwierdzenia nieważności, a konkretnie trzeci zarzut szczegółowy części drugiej zarzutu drugiego, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji w wyniku opublikowania w dniu 30 listopada 2022 r. wyników pierwszego postępowania weryfikacyjnego.

183 Tymczasem z pkt 146 powyżej wynika, że trzeci zarzut szczegółowy podniesiony w części drugiej zarzutu drugiego na poparcie żądania stwierdzenia nieważności został oddalony jako bezzasadny.

184 W konsekwencji wskazana w pkt 181 powyżej pierwsza przesłanka umożliwiająca powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii i dotycząca istnienia naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom nie została spełniona.

185 W konsekwencji, bez potrzeby badania pozostałych przesłanek powstania odpowiedzialności instytucji Unii, żądanie zadośćuczynienia należy oddalić.

IV. W przedmiocie kosztów

186 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Rady – obciążyć ją kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Section Conseil de la Fédération de la fonction publique européenne (sekcja Rady Europejskiej Federacji Służby Publicznej) (FFPE sekcja Rady) zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

Papasavvas Truchot Kanninen

Sampol Pucurull Tóth

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 grudnia 2024 r.

Podpisy